

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V. L. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2020 č. j. OAM-471/LE-BA02-HA08-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Žalobce konstatoval, že v průběhu správního řízení jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu z věřitelů, kteří vyhrožují jemu i rodině fyzickým napadením. Dále se domnívá, že v případě návratu do vlasti bude pronásledován, vydírán a pravděpodobně podroben i fyzickému násilí ze strany věřitelů a zároveň se obává, že bude ohrožen také vězením a může být podroben nepřiměřenému trestu ze strany státních orgánů. Žalovaný se předmětným důvodem zabýval tak, že jej označil za irrelevantní, především z toho důvodu, že původcem újmy není veřejná moc, rovněž proto, že nevyužil proti hrozícímu nebezpečí ochrany vietnamského státu. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že Vietnam je schopen poskytnout mu dostatečnou ochranu před vážnou újmou hrozící ze strany třetích osob. Žalovanému vyčítá, že dostatečně nezjistil skutkový stav věci, čímž došlo k porušení ust. § 3 správního řádu. Žalobce byl v objektivní důkazní nouzi a bylo tak na žalovaném, aby příslušné důkazy obstaral. Dle žalobce měl žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí zahrnout také zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017. V této výroční zprávě je konstatováno, že proti disidentům je tvrdě zasahováno veřejnou mocí a politická a základní lidská práva nejsou dodržována. Vietnamští občané, kteří se v zahraničí snažili získat azyl, mohou být šikanováni nebo i uvězněni podle trestního zákoníku. Dále uvedl, že v současné době ve Vietnamu v žádném případě nefunguje systém, který by zaručil zabránění způsobení vážné újmy, a to právě zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy. Korupce vietnamské policie znemožňuje účinné a nestranné potírání kriminality a ochranu jejích objektů. Důvodně se tak obává, že by jeho jakákoli snaha obrátit se na příslušné bezpečnostní složky, vedla pouze ke gradaci útoků a násilí ze strany soukromých osob, které mu hrozí vážnou újmou. Vietnamská policie by mu jen těžko byla ochotna a schopna poskytnout adekvátní pomoc a zastání. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž citoval.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedl, že správní orgán vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a zopakoval, že žalobce neměl nikdy potíže se státními orgány. Žalobce má možnost obrátit se na příslušné domovské státní orgány se žádostí o pomoc. Z informací o zemi původu vyplývá, že ve Vietnamu existují možnosti, které žalobce při ochraně svých práv může využít. Mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta až v případě, že by mu byla odepřena pomoc domovskými orgány, nebo taková pomoc by nebyla poskytnuta v odpovídající míře. Skutečnost, že v zemi původu existují problémy, ještě nedokládá, že by žalobce byl pronásledován či že by mu takové pronásledování či vážná újma hrozily. Posouzení žalobcova případu je zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný rovněž citoval z relevantní judikatury.
4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu,

který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť na výzvu soudu k postupu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. se žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělil. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas.
6. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 6. 11. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že z vlasti vycestoval dne 17. 10. 2019. O mezinárodní ochranu žádá proto, že má velké dluhy a pokud se do Vietnamu vrátí a nebude mít peníze na splácení, bude zabit. Při pohovoru se správním orgánem dne 22. 11. 2019 ke své žádosti uvedl následující. Když opouštěl Vietnam, tak mu původně řekli, že jede jen jako turista, jako na dovolenou. Měl však v plánu jet do Německa a najít si zde práci. Před odjezdem neměl ve Vietnamu žádné problémy, vycestoval s pasem, vízum vyřídili za něj, neví kdo. Měl vízum do Ruska na 5 dní, jiná víza neměl. Cestovní pas mu po vystoupení z letiště sebrali nějací cizinci. Do Evropy cestoval nelegálně, protože se v tom nevyzná, ničemu nerozuměl, a protože mu řekli, že to bude bezpečná cesta. Při odjezdu z vlasti při hraniční kontrole neměl žádné problémy. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože si tu přeje zůstat, nemá prostředky na splácení dluhu, nemůže se vrátit. Manželka s dětmi jsou v podnájmu. Když by se vrátil bez peněz domů, tak jej zbijí nebo zabijí. Myslí si to, protože mu již vyhrožovali před 10 dny. Řekla mu to manželka, se kterou telefonoval. Osobně s věřiteli nemluvil, oni nevědí, že je v České republice. V případě návrtu by se nemohl obrátit na policii, protože je to mafie a kdyby se na policii obrátil, byli by na něj přísnější. Dále k dotazu správního orgánu uvedl, že ve vlasti nemá žádné problémy kvůli svému náboženství, neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány a nebyl trestně stíháný.
7. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu o dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 31. 5. 2019 a Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam ze dne 28. 1. 2019.
8. Součástí spisového materiálu je také rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192285-27/ČJ-2019-040022-RD-SV, jímž byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že žalobce při pohovoru dne 30. 10. 2019, za přítomnosti tlumočníka do jazyka vietnamského, mimo jiné uvedl, že do Evropy vycestoval z důvodu turistiky, nechtěl a ani nechce požádat o mezinárodní ochranu na území České republiky ani Německa. Chce se vrátit zpět ke své rodině do Vietnamu. Nezná žádný důvod, který by mu v návratu do Vietnamu bránil, nehrozí mu zde trest smrti, ani trestní stíhání. Kdyby byl vyhoštěn, tak by to nemělo žádný zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť se bude vracet domů ke své rodině, kde bydlí.
9. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobci byla dána možnost se v průběhu celého správního řízení seznámit s výše uvedenými podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést nějaké další skutečnosti nebo nové informace. Žalobce této možnosti nevyužil.

10. Tvrdil-li žalobce, že se důvodně obává vycestování do své vlasti, neboť má dluh u tamějších věřitelů a jeho manželce bylo kvůli tomu vyhrožováno, pak se nejedná o azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, a ani o azylově relevantní důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu, podle něhož se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle setrvalé a rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu nejsou ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Tuto irelevantnost vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutích č. j. 4 Azs 23/2003-65, č. j. 3 Azs 20/2003-43, č. j. 5 Azs 3/2003-54. Potíže se soukromými osobami ve státě původu spočívající např. ve vyhrožování či vydírání, nelze bez dalšího považovat za důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, ani je nelze považovat za důvody pro udělení doplňkové ochrany. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 440/2004-53). Kroky státních orgánů na ochranu před vážnou újmou lze mít za přiměřené, a tudíž ochranu za poskytnutou, mimo jiné tehdy, je-li ve státě, kam má být žadatel navrácen, zaveden účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 48/2008-57).
11. Ze správního spisu vyplynulo, že policie i bezpečnostní složky ve Vietnamu fungují a jsou úspěšné v udržování veřejného pořádku. Krajský soud považuje žalovaným shromážděné podklady pro vyhodnocení bezpečnostní situace ve Vietnamu za dostatečné a přiměřeně aktuální. Odkazuje-li žalobce na zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017, pak soudu tuto zprávu nepředložil a nenavrl ji k důkazu. Soudu není znám obsah citovaného dokumentu. Je však zřejmé, že žalobcem odkazovaná zpráva zachycuje stav dodržování lidských práv v roce 2017, přičemž žalovaný vycházel z aktuálnějších zpráv pozdějšího data vydání a tento postup považuje soud za adekvátní. Zjištěný skutkový stav tak odpovídá požadavku ust. § 3 správního řádu, tedy byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, aby mohl být správním orgánem vzat za základ pro napadené rozhodnutí. Skutečnost, že existují problémy v oblasti dodržování zákonů či nižší efektivnost pomoci ze strany policie u případných problémů vzniklých mezi soukromými osobami, není azylově relevantní důvod. Skutečnost, že žalobce možnosti ochrany ze strany státních orgánů dosud nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Situace žalobce tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vylíčil, neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině, a ani neodůvodňuje udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nedosahuje hrozby vážné újmy, která je v tomto ustanovení vyžadována. Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního

soudu č. j. 5 Azs 7/2004-37). Nadto soud poukazuje na skutečnost, že žalobce při pohovoru se správním orgánem ani netvrdil, že by mu domovské orgány nebyly schopny pomoci, pouze konstatoval, že kdyby policii kontaktoval, byl by postih mafie vůči jeho osobě přísnější. K žalobní námitce, že po návrtu do vlasti může být žalobce podroben nepřiměřenému trestu ze strany správních orgánů a věznění, soud konstatuje, že v průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce tuto svou obavu nikdy nezmnínil a ze správního spisu se ani nepodává, že by osobám navracejícím se do vlasti mělo hrozit trestní stíhání či jakékoliv trestání. Soud se zcela ztotožňuje s právními názory žalovaného, a proto odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

12. Nad rámec výše uvedeného soud konstatuje, že věrohodnost žalobcových tvrzení učiněných v průběhu azylového řízení narušují jeho rozporná tvrzení v řízení ve věci jeho zajištění a správního vyhoštění, kdy mimo jiné uvedl, že případné vyhoštění by neznamenal žádný zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť se bude vracet domů ke své rodině, kde bydlí a současně že se ke své rodině chce vrátit. Z průběžných sdělení žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany a před orgánem cizinecké policie v řízení o správním vyhoštění vyplývá, že neměl původně v úmyslu žádat o mezinárodní ochranu. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v době, kdy byl zajištěn a kdy bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění, tedy v době, kdy mu reálně hrozilo nucené opuštění země. V tomto ohledu se krajský soud ztotožňuje se žalovaným a konstatuje, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 442/2005-43, č. j. 7 Azs 234/2005-48).
13. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23. 4. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje